

det her tilfælde har ministeren altså købt sig til større opbakning bag forslaget ved at bruge 4 mio. kr. ekstra. Så nu er vi oppe på, som det er opgjort i forslaget i 1997-priser, at det vil koste små 50 mio. kr. om året at administrere den her lovgivning.

Det er efter vores mening de 50 mio. kr. for meget, for alle de 50 mio. kr. er jo penge, som er tvangsoptkrævet. Det er penge – surt sammenkrabede penge – man har været ude at hente hos de danske skatteydere. Vi mener ikke, at det danske samfund har sådan en overflod af penge og kapital, at vi kan bruge 50 mio. kr. på det her område. Der var en lang række andre opgaver i det danske samfund, som kunne have glæde af de her 50 mio. kr.

Det billede, jeg selv plejer at bruge, vil jeg gentage ved den her lejlighed: Nogle af de hjemløse, f.eks. posedamerne i København, ved jeg ikke hvor megen glæde har af, at de kan gå ned, nu her hvor det begynder at sne osv., og nyde godt af varmluftkanalerne ved Det Kongelige Teater og så glæde sig over, at det altså er nogle skatteyderpenge, der har sørget for, at Det Kongelige Teater f.eks. som en lang række andre teatre kan nyde offentlige tilskud, mens der ikke er noget til de hjemløse.

Jeg vil kunne se dem i øjnene og sige: Ja, I har højere prioritet i Fremskridtspartiets menneskesyn, end at man hælder 50 mio. kr. ud til teatervirksomhed, så den bedrestillede del af befolkningen kan komme til at se nogle teaterforestillinger billigere, end hvis de havde betalt den fulde omkostning.

Når vi så sammenligner med andre lande, bliver vi ofte skoset, når vi f.eks. bruger et land som England. Man hævder jo, at forholdene dér er helt anderledes, fordi befolkningsgrundlaget er langt større. Nuvel, jamen så lad os bruge Island i stedet for som sammenligning. Dér kan man i hvert fald ikke påstå at befolkningsgrundlaget er så meget større. Men jeg skulle hilse og sige, at på Island udbetales der ikke offentlige tilskud til teatervirksomhed, og det kan alligevel lade sig gøre at have et blomstrende og velfungerende kulturliv.

I nyere tid er den, vi rent ideologisk har følt os mest inspireret af, selvfølgelig Tjekkiets præsident, Vaclav Havel, som har set konsekvenserne af, hvad der sker, når staten fuldstændig styrer kulturlivet, og har advaret. En af hans første embedshandlinger var at stoppe for offentlige tilskud til kulturvirksomhed. Vi er fuldstændig enige med ham. Det her er statsstyring af kultu-

ren, og det vender vi os imod. Vi ønsker en fri og uafhængig kultur.

Bent Hindrup Andersen (EL):

En revision af teaterloven er en glimrende anledning til at diskutere vilkårene for dansk teater, men jeg må indrømme, at det er på en meget tynd og teknisk baggrund, det foregår.

Vi havde hellere set en overordnet debat om teatrets vilkår, dets støttemuligheder, abonnementsordninger m.m. frem for en teknisk fikseret debat om refusion, misbrug og rammer.

Enhedslisten finder, at der på en række områder er nogle positive træk i forslaget. På den anden side må vi konstatere, at loven også på en række områder er et tilbageskridt, hvorfor vi ikke umiddelbart her ved førstebehandling kan give vores tilslutning til lovforslaget, som det foreligger.

Udgangspunktet for lovforslaget har været, at en række teatre utilsigtet har anvendt eller med andre ord misbrugt den statslige refusionsordning. Regeringen har så den opfattelse, som også gør sig gældende på dagpengeområdet, at når en lille gruppe overtræder reglerne, så skal alle straffes. Det er en form for logik, man for længst har forladt inden for pædagogikken, og det ville være rart, om man også gjorde det inden for politikken.

Vi ser indgåelsen af 4-årige kontrakter som et positivt middel til at undgå et misbrug, og det forpligter både teatrene og den bevillende myndighed. Det giver samtidig ro og dermed planlægningsmuligheder for det enkelte teater. Så langt, så godt.

Efter vores opfattelse havde vi egentlig ikke behovet at gå meget videre. Vi ser i virkeligheden de 4-årige aftaler som en erstatning for en maksimumsramme. Vi ønsker rammerne helt væk eller subsidiært, at man fordobler dem eller politisk giver tilsagn om at forhøje dem i det øjeblik, rammerne udfyldes.

Jeg vil godt lige forklare det lidt. Hvis man har den her stramme styring af det med 4-årige aftaler, så viser det sig, at det er noget, der er hold i, og noget, der også er lokal støtte til, og så mener vi, at det er en teatervirksomhed, der skal fortsætte, og så må vi finde pengene til det.

I samme lovforslag fjerner man også muligheden for, at der kan ydes refusion ved udgifter til huslejen. Så man kan efterhånden spørge sig selv: Hvad er det for en styrkelse af teaterlivet, som ministeren taler om?